

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/54/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010545
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814010545.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. októbra 2015 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a obžalovaného v trestnej veci obžalovaného

J. Y.,

nar. XX.XX.XXXX v L., okres J., trvale bytom J., Z. XXX/X,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 1T/159/2014 zo dňa 09. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolania obžalovaného a prokurátora zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný J. Y. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr.zák., pretože dňa 07. marca 2014 v čase o 18.15 hod. v obci Opatovce nad Nitrou, okres Prievidza, na účelovej komunikácii pri miestnom kostole, ako vodič motorového vozidla značky K. V. evidenčné číslo PD-XXX DV počas cúvania z odstavnej plochy pred kostolom smerom na účelovú komunikáciu zadnou časťou vozidla narazil do chodca R. T., čím porušil ustanovenie § 22 ods. 2, 3 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v dôsledku čoho R. T. utrpel zranenia - zlomeninu dolného konca ľavej stehennej kosti vľavo a odreniny oboch dlaní, ktoré ho obmedzovali v obvyklom spôsobe života tri až štyri mesiace.

Bol za to odsúdený podľa § 157 ods. 1 Tr.zák. s použitím §§ 38 ods. 2, 56 ods. 1, 2 Tr.zák. k peňažnému trestu vo výmere 300 €. Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. pre prípad zmarenia uloženého peňažného trestu stanovil súd obžalovanému náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr.por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. krajská pobočka Trenčín škodu vo výške 1.996,60 €.

Proti tomuto rozsudku podali písomne v zákonnej lehote odvolania prokurátor a obžalovaný. Odvolanie obžalovaného bolo podané prostredníctvom jeho obhajcu. Odvolanie smerovalo proti výroku o vine, ako aj proti výroku o náhrade škody. Obhajca uviedol, že obžalovaný nemá vedomosť o tom, že by pri vychádzaní - cúvaní z odstavnej plochy po skončení omše dňa 07.03.2014 niekoho zrazil. Toto tvrdenie potvrdzuje aj svedkyňa - spolujazdkyňa R. H.. R. E. K., E. L. a E. R. zhodne uviedli, že na mieste činu im poškodený T. povedal, že ho zrazilo auto, ktorého šofér ho musel vidieť, pretože ho osvietil a díval sa na neho. Svedkyňa H. E. tiež vypovedala o tom, že pri jej odchode autom z odstavnej plochy boli vozidlá obžalovaného aj biele p. farára už odídené. Samotný poškodený R. T.

nevedel, aké vozidlo a s akou farbou ho zrazilo. Aj svedkyňa Y. T. usúdila, že jej manžel bol zrazený vozidlom, ktoré patrí obžalovanému len pre to, lebo toto vozidlo cúvalo z miesta, kde obžalovaný vždy parkuje. Ďalej obhajca namietal záver znalca z odboru cestnej dopravy v tej časti, kde sa zaoberal výškovým rozsahom možného zranenia stehennej kosti, pretože znalec tento záver nekonzultoval so znalcom z odboru zdravotníctva. Obhajca uviedol, že v predmetnej veci malo byť použité ústavné pravidlo, t.j. že v nejasnostiach je potrebné vždy rozhodnúť v prospech obžalovaného. V súvislosti s tým, obhajca namietal procesnosť prípravného konania z pohľadu toho, ako policajti a prokurátor hodnotili zabezpečené dôkazy v uznesení o vznesení obvinenia a v uznesení o zamietnutí sťažnosti obvineného proti vzneseniu obvinenia. V závere obhajca uviedol, že jediné priame dôkazy - výpovede poškodeného a jeho manželky sú nedostatočné pre vyslovenie záveru o vine obžalovaného. K tomu poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej ak má slúžiť výpoveď poškodeného ako jediný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický a presvedčivý a nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Obhajca navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť v celom rozsahu s tým, aby odvolací súd sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr.por. obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c/ Tr.por.

Odvolanie prokurátora smerovalo proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, pričom prokurátor namietal neuloženie obžalovanému aj trestu zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel. V súvislosti s tým, prokurátor poukázal na ustanovenie § 34 ods. 1, 4 Tr.zák., podľa ktorých súd prvého stupňa nepostupoval. Prokurátor najmä uviedol, že obžalovaný sa k trestnej činnosti nedoznal a uloženie aj trestu zákazu činnosti vyžaduje aspekt generálnej prevencie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa čo do výroku o treste zákazu činnosti a uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v prvej štvrtine trestnej sadzby.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, obhajca poukázal tiež na to, že v tej dobe z kostola odchádzalo viacej ľudí, teda vozidlo obžalovaného muselo prechádzať cez kordón ľudí, ktorí by mu určite signalizovali, že niekoho zrazil. Prokurátorka krajskej prokuratúry tiež uviedla, že kladné hodnotenie osoby obžalovaného sa premietlo do uloženia peňažného trestu. Okolnosti prípadu a spôsobený následok vyžadujú, aby bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

1) K odvolaniu obžalovaného uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. K vytýkanej procesnej vade týkajúcej sa spôsobu hodnotenia dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní je potrebné uviesť, že tieto orgány postupovali v súlade so základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 12 Tr.por. (zásada voľného hodnotenia dôkazov). Orgány činné v trestnom konaní pri svojom rozhodovaní boli oprávnené hodnotiť dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne. K tomu pre úplnosť je potrebné uviesť, že prakticky z rovnakých dôkazov na základe ich rovnakého vyhodnotenia vychádzal aj súd prvého stupňa pri odôvodňovaní svojho odsudzujúceho rozsudku. Nezákonosť procesného postupu nemôže spočívať len v tom, že orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy odlišne ako obžalovaný, resp. jeho obhajca.

K ďalšej vytýkanej procesnej chybe týkajúcej sa niektorých záverov znalca z odboru dopravy je potrebné uviesť, že charakter a miesto zranenia na tele poškodeného R. T. vyplynulo zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctva. Z tohto znaleckého posudku vyplynulo, že poškodený utrpel zlomeninu dolného konca ľavej stehennej kosti vľavo. K zlomenine stehennej kosti došlo jednoznačne priamym nárazom vozidla do oblasti ľavej dolnej končatiny a odreniny dlaní vznikli po páde na tvrdú podložku - na zem. Na základe týchto zistení znalca z odboru zdravotníctva (znalecký posudok bol predložený policajtom dňa 05.05.2014) nič nebránilo znalcovi z odboru cestnej dopravy zamerať sa aj na zistenie, či práve vozidlom obžalovaného (výška vystupujúcej časti nárazníka vzadu) mohlo byť toto zranenie spôsobené, s kladným výsledkom.

Pokiaľ ide o skutkové zistenie súdu prvého stupňa v tom, že to bol práve a len obžalovaný, ktorý v predmetnej dobe pri cúvaní svojím motorovým vozidlom zrazil poškodeného a spôsobil mu najmä zlomeninu dolného konca ľavej stehennej kosti vľavo, toto je tiež správne a jednoznačne vyplýva z obsahu vykonaných dôkazov. Predovšetkým je potrebné uviesť, že ako usvedčujúci priami svedkovia - poškodený R. T. a jeho manželka, tak aj ospravedlňujúci priami svedkovia obžalovaný J. Y. a jeho spolujazdkyňa R. H. zhodne vypovedali o tom, že v predmetnej dobe obžalovaný so svojím vozidlom cúval. Úvahy obhajcu o tom, že nepriame svedkyne E. L., E. K. a E. R. „chápali“ slová poškodeného na mieste činu tak, že poškodený bol zrazený prednou časťou vozidla, sú irelevantné. Je pritom len pochopiteľné, že obžalovaný zvolil obranu v tom, že „nemá vedomosť“ o tom, že by pri cúvaní niekoho zrazil.

Usvedčujúci priami svedkovia však vypovedali aj o zrazení poškodeného cúvajúcim vozidlom. Logicky pritom vyznieva aj obsah výpovede poškodeného, ktorý sa bližšie k cúvajúcemu vozidlu nevedel vyjadriť (nestihol ani uskočiť). K cúvajúcemu vozidlu sa však bližšie vyjadrila manželka poškodeného - bledé vozidlo, ktoré patrí organistovi kostola (musela vozidlo vidieť, pretože stihla pred ním uskočiť).

Tieto usvedčujúce výpovede sú pritom jasné, logické a presvedčivé, nie sú ničím okrem výpovede obžalovaného a spolujazdkyne spochybnené. Navyiac usvedčujúce výpovede sú podporované aj ďalšími dôkazmi - znaleckými posudkami z odboru zdravotníctva a dopravy, ale aj ďalšími svedkami, ktorí potvrdili, že poškodený sa nachádzal v predmetnej dobe na mieste činu zranený a stonal.

K poznámke obhajcu na verejnom zasadnutí o množstve ľudí na mieste činu, senát odvolacieho súdu uvádza, že na mieste činu nesvietilo pouličné osvetlenie, bola tma, pričom poškodený sám uviedol, že s manželkou odchádzal z kostola medzi poslednými. Aj vyššie uvedené tri svedkyne, ktoré sa nachádzali v blízkosti miesta činu, samé nič nevideli, len počuli ston poškodeného.

2) K odvolaniu prokurátora ďalej uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. V zásade je možné prisvedčiť názoru prokurátora, že pri trestnej činnosti v doprave, kde dochádza k ťažším následkom na zdraví, spravidla prichádza do úvahy popri iných trestoch aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Uloženie takéhoto trestu má nespochybniteľný účinok v rámci individuálnej, ale aj generálnej prevencie. V tomto prípade však individuálna prevencia takýto postup nevyžadovala, pretože išlo nepochybne o ojedinelé a výnimočné pochybenie obžalovaného ako vodiča, pričom nešlo ani o porušenie dôležitej povinnosti vodiča. Súčasne nemožno ani prehliadnuť, že pokiaľ by poškodený išiel po chodníku (poškodený uviedol, že po chodníku nešiel, pretože tento bol nerovného povrchu) pravdepodobne by k jeho zrazeniu vôbec nebolo došlo. Toto však samozrejme nezabavuje viny obžalovaného, avšak znižuje mieru jeho zavinenia. Potom ani záujem generálnej prevencie nemôže prevyšovať nad záujmom uloženia primeraného trestu obžalovanému bez uloženia trestu zákazu činnosti.

Obžalovaný navyiac na verejnom zasadnutí predložil spolu päť listinných dôkazov, z ktorých vyplýva kladná pracovná a dobrovoľnícka činnosť obžalovaného v regióne Trenčianskeho a Nitrianskeho kraja (cirkev, kultúra, detský domov), z ktorých vyplýva aj potreba používania motorového vozidla obžalovaným. Z ďalšieho listinného dôkazu vyplynulo, že obžalovaný žije v spoločnej domácnosti s ďalšou osobou, o ktorú sa stará a ktorá je imobilná, neschopná cestovať hromadnými dopravnými prostriedkami. Aj tieto listinné dôkazy svedčia v prospech obžalovaného a neuloženia trestu zákazu činnosti.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.